

πλούτης του δὲν τὸν ἐμέθυσε, ποσῶς, πρῶτῖμα νὰ ζῇ μετριοφρόνως ἐν Προύση ἵνα συντροφεύη γέροντα, μᾶλλον ἢ νὰ διαπρέπη ἐν τῇ Σταυρούλῳ.

Ὁ Ἰζεδδὶν-εφέντης ἐνόησεν ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸν τοῦ Φαΐδ, τουτέστι τὸν πρὸς τὴν Γκιούλ-Χανούμ ἐρωτᾶ του... καὶ αὐτὴν τὴν ἀφροσύνην του, καὶ τὴν δυστυχίαν συμπτῶσιν, δι' ἧς ἡ θυγάτηρ του ἐγνώρισεν τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ. Ὁ πρῶτον Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ δὲν ἀπηλπίζετο ποτε περὶ τῆς θεραπείας τῆς θυγατρὸς του ἀπὸ τοιοῦτου παραφρονοῦ πάθους καὶ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἐρωτόληπτον Φαΐδ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ. Διὸ ἐνεθάρρουνεν αὐτὸν νὰ τῇ γράφῃ ὠραϊότατα ποιημάτια, ἡ δὲ Γκιούλ ἐλάμβανεν αὐτὰ ἐντὸς ἀνθοδέσμης, ἡ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ περιπλανᾷται ἐν τῷ κήπῳ, ὅτε ἡ νεανίς περιεπάτει ἐκεῖ μετὰ τῶν θεραπαινῶν της. Μάστιν ἡ Γκιούλ διέβαινεν ἐγγύθεν αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ (διότι εἰς τὴν Ὀθωμανίδα μόνον τὸν πατέρα της καὶ τὸν βασιλέα ἐπιτρέπεται νὰ χαιρετίσῃ), ὁ Φαΐδ ἐστοχάζετο καλῶς ὅτι ἡ Γκιούλ ἐταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καθίστατο ῥοδόχρους, ὡς ἐμφαίνει τὸ ὄνομά της.

Ὅποιον χαρὰν καὶ ἐλπίδα ἐνέβαλλεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου τὸ αἰφνίδιον ἐκείνου ἐρύθημα!

— Γκιούλ-Χανούμ, τῇ ἐπιθύριζεν, ὑπάρχει ἀγαθὸς τις ἀγγελος ἐκεῖ ἐπάνω, ἐπιθυμῶν νὰ μᾶς βλέπῃ ἠνωμένους. Φεῦ! διὰ τί νὰ μὴ δύναμαι νὰ σ' ἀρέτω! τί βιάσασθαι ν' ἀγαπᾷ τις καὶ νὰ μὴ ἀνταγαπᾷται!

Ἡ νεανίς δὲν ἀπεκρίνετο καὶ ἠκολούθει τὴν πορείαν της, καὶ ὅμως ἠσθάνετο ἑαυτὴν τρέμουσαν, καὶ τὰ γόνατά της καμπτόμενα, ὅτε ἐν τῇ στροφῇ δεινροστοιχίας τινὸς ἐνεφανίζετο ὁ νεαρὸς ποιητής.

[Ἐπταὶ τὸ τέλος]

K.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς νήσου Πεκάνης.

[Δήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Μέδωνος].

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάππου μου Τοβίας, ἀρχαῖος ναυτικός, ἀποθνῄσκων πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὑπέστη κατὰ τὴν νεότητά του περιέργη συμβεβηκότα. Ὑπῆρξε παῖς δεξιὸς καὶ νουεχῆς σπουδάσας γνώσεις τινὰς λίαν χρήσιμους. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις ἐπίσης ὑπῆρξε ναυτικός, ἐμαθε τόσα ἀγγλικά, γαλλικά καὶ ἰσπανικά, ὅσα ἦσαν αὐτῷ χρήσιμα, ὅπως τῷ χρησιμεύσωσιν ὅταν εὐρίσκηται ἐντὸς ζῶντων πλοίων ἢ λιμένων.

Κατὰ τὸ 1822, ὅτε ἐγένετο 15 ἐτῶν, εἰσῆλθεν ὡς ναυτοπαις εἰς τὸ βρίκιον Οὐραϊα τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν Νέα Ὀρλεάνη, φέρων φορτίον πολυτίμων ἐμπορευμάτων.

Ὁ διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πλοῦς ἦτον ταχύς καὶ ὠραῖος. Τοιοῦτος ἐπίσης ὑπῆρξεν ὁ πλοῦς καὶ ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ, καὶ τὸ βρίκιον εὐρέθη τέλος πρὸ

τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μισσισιπι ποταμοῦ, ὅτε ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ναύκληρος μετὰ προσοχῆς ἀνεζήτησαν πλοῖον ὀδηγόν, ἀτινα συνήθως κατὰ τὰ μέρη ταῦτα παραπλεύουσι. Ἐπὶ μακρὸν ματαίως ἐκοπιάζον, ὅτε ὁ ναύκληρος ἐφώνησε:

— Βλέπω ἓνα πανί.

— Διάβολε! ἐκρυύχασεν ὁ πλοίαρχος, παρατηρῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου δὲν εἶνε πιλότος, ἀλλὰ μεγάλη καὶ καλῶς ὀπλισμένη σκούρα, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποπτος.

— Νομίζετε, ὅτι εἶνε πειρατικὴ;

— Εἰς τὴν πίστιν μου φοβοῦμαι, μήπως εἶνε τὸ τρομερὸν πλοῖον τοῦ πειρατοῦ Πέτρου Λαφίττου. Ἐ, Τοβία, παιδί μου, φώναξέ μου τὸν Ἀράπη Ἀντώνιον, ὁ ὅποιος μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε εἰς τὸ ἀμάρτι.

Ὁ Τοβίας καταβὰς ὑπὸ τὸ κατάστρωμα ἔφερε τὸν μαῦρον, ὅστις ἦτο καύτης λίαν ἐπιτήδειος, γνωρίζων κάλλιστα τὰς θαλάσσας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐν αὐταῖς διατρέχουσι τὰ πλοῖα.

— Ἀντώνιε, ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος δίδων εἰς τὸν μαῦρον τὸ τηλεσκόπιον, γνωρίζεις ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὑποπτον πλοῖον;

— Μάλιστα, κυριε, ἀπήντησεν ὁ μαῦρος περίφοβος, παρατηρήσας ἐπ' ὀλίγον διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Εἶνε ἡ Ἀστρατή, τὸ πειρατικὸν πλοῖον, πλοιαρχούμενον ὑπὸ τοῦ κακούργου Πέτρου Λαφίττου. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν σκούρα. Πρὸ δύο ἐτῶν εὐρισκόμην ἐντὸς πλοίου ἰσπανικοῦ, τὸ ὅποιον τὸ ἐκνήγησεν ὁ πειρατὴς αὐτός. Καὶ δὲν θὰ ἐγλυτώνωμεν, ἐὰν δὲν ἤρχετο εἰς καλὴν στιγμήν μίξαι Ἀγγλικὴ φρεγάτα, ἡ ὁποία ἐδίωξε τὸν κουρσάρον.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐνόμισα, ὅτι εἶνε ὁ πειρατὴς Λαφίττης. Θεωρεῖ τὰς θαλάσσας αὐτὰς ὡς κτήματά του.

— Σωστά, καπετάνιε μου. Ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοί του ἄς μᾶς βοηθήσωσιν νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τὰ κακούργα χέρια του.

Ἀφοῦ λοιπὸν οὕτως ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ἔχουσιν ἐνώπιόν των τὸν τρομερὸν πειρατὴν, περὶ τῶν κακούργημάτων τοῦ ὁποίου τσακῦτα ἐλέγοντο, ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ ἀνκηπετάσωσιν ἅπαντα τὰ ἰστία καὶ νὰ διευθυνθῶσι πρὸς δυσμάς. Οὗτος ἠλπίζεν, ὅτι, ἐπειδὴ τὸ πλοῖόν του εἶχε μεγάλην ταχύτητα, ἠδύνατο νὰ διακρυφῇ, ἂν ὄχι τὴν ἡμέραν ταύλαχιστον τὴν νύκτα, καὶ ν' ἀπατήσῃ τὸν πειρατὴν διὰ τινὸς ἐπιτηδείου κινήματος.

Ἀλλὰ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦτο δὲν ὠφέλησε. Ἦτο μὲν τὸ βρίκιον ταχύ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκούρα δὲν ἦτο κατωτέρα κατὰ τὴν ταχύτητα, περὶ τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐφάνη ὅτι πολὺ ἐπλησίασε. Ἡ νύξ ἦτο εὐσέληνος καὶ ἡ σκούρα ἔμενε πάντοτε ἑρατῆ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπατηθῇ διὰ τινὸς κινήματος ἐπιτηδείου.

Περὶ τὸ λυκχυγὲς ἠγέρθη τρικυμία ἐξ ἐκείνων, αἰτίνας εἶναι συνήθεις ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ. Μέρους τῶν ἰστιῶν κατεσχίσθη εἰς τεμάχια, τὰ ἐπίλοιπα δὲ κατεβιάσθησαν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον

θεωρήθη ὡς εὐτύχημα, ἦτο ὅτι καὶ τὸ πειρατικὸν πλοῖον ἐπίσης ἐκινδύνευε, καὶ ἤρχισε βαθυμῶδῶς νὰ ἐξορηνίζεται ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ πλοίαρχος ἐγνώριζεν, ὅτι εὐρίσκειτο ἐν ἐκινδύνῳ γειτονεῖα τῆς ἀκτῆς τῆς Δυτικῆς Λουϊσιανίας, ἠλπίζεν ὅμως νὰ εὕρῃ καταφύγιον ἐν τινὶ ὄρμῳ, ἀλλὰ ματαίως. Ἡ καταιγὶς ὤθει ἀπύστως τὸ βρίκιον πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ. Οὕτω, ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ, παρῆλθεν ὀλόκληρος ἡ ἡμέρα, ὅτε δὲ ἤρχισε νὰ ἐπέορθηται ἡ νύξ, τὸ πλοῖον προσέκρουσε ἐπὶ τινος πρὸ τῆς ἀκτῆς ὑπαρχούσης ἀμώδους ὑφάλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ στερεῶς προσκολλήθη. Ἡ Οὐραϊα καταστράφη.

Ὅθεν ἤρχισαν νὰ σκέπτονται περὶ τῆς διασώσεως τοῦ πληρώματος καὶ ἐὰν δυνατόν, νὰ σώσωσι μέρος τοῦ πολυτίμου φορτίου.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχεν ἐπέλθει ἡ νύξ, ὀλίγη πρὸς τοῦτο ἐγένοντο προπαρασκευαί. Εὐτυχῶς δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἦσαν καλῶς κατεσκευασμένα καὶ δὲν συνετρίβησαν ὑπὸ τῆς ἀγρίας θαλάσσης, ἂν καὶ τὰ ἀφρίζοντα αὐτῆς κύματα ἐπεκάλυπτον ὀλόκληρον τὸ πλοῖον. Ἐπρεπε νὰ περιμείνωσι μέχρι τῆς πρωίας, ὅτε πράγματι ἐγνώρισαν τὴν ἀθλίαν αὐτῶν κατάστασιν.

Ἡ χθαμαλὴ καὶ ἔρημος ἀκτὴ ἀπέχετο περίπου περὶ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἀγγλικὸν μίλιον, ἐνώπιον δ' αὐτῆς ἐξετείνετο στενὴ ἰλιώδης ῥαχία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀφρίζουσα ἐπιπτον κύματα πελώρια. Μόνον περὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥαχίας ταύτης ὑπῆρχεν ἀνοιγμά τι, ἐνθα ἴσως θὰ ἦτο ἡ ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος.

Περὶ τὴν πρωίαν ἡ ὄρμη τῆς καταιγίδος ἠλαττώθη, ἡ θαλάσσα ὅμως διετέλει εἰσέτι ἀνήσυχος. Ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ κατεβιάσωσι τὴν μεγάλην λέμβον καὶ παραλαβὼν ἐν αὐτῇ ἐξ ναύτας ἔπλευσε πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπως εὕρῃ θέσιν τινὰ κατὰλληλον πρὸς ἐκφόρτων. Ἐν τῷ πλοίῳ ἔμειναν ὁ γέρον ναύκληρος, Ὁλλανδός, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πλοίαρχου ἐτέθη τὸ πλοῖον, τρεῖς Γερμανοὶ καὶ δύο Ἀγγλοὶ νῦνται, ὁ μάγειρος, ὁ μκύρος Ἀντώνιος καὶ ὁ ναυτοπαις Τοβίας.

Ἡ λέμβος ἀπέπλευσεν, ὅτε μὲν βυθιζομένη ἐντὸς τῶν κυμάτων, ὅτε δὲ ἐπὶ τούτων ἀνερχομένη, ὅτε ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἐπὶ τῆς ῥαχίας. Καὶ πάλιν ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς κύματος τινος καὶ ἀπολύθως ἐξηφανίσθη ἐντὸς ἀφροῦ κυμάτων.

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ λέμβος ἐχάθη, ἐμορμύρισε ὁ γηραιὸς ναύκληρος μετὰ τινὰ φοβερὰν σιωπὴν.

— Νὰ, ἰδοὺ ποῦ τὴν σύρουν τὰ κύματα, ἐφώνησεν ὁ Τοβίας.

Πράγματι ἐπὶ τῶν ἐξηγηρωμένων κυμάτων ἐφέρετο ἡ λέμβος, ἀλλὰ ἀνεστραμμένη ἔχουσα τὴν τρύπιδα, ἀναμφιβόλως δὲ ὁ πλοίαρχος μετὰ τῶν ἑξ ναυτῶν εἶχον πνιγῇ. Ἀπελπισία τότε κατέλαθεν ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ εὐρισκομένους.

Τὰ νέφη ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ ὑράνιος πάλιν διὰ λαμπροῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐφώ-

τιζε στερεὰν καὶ θάλασσαν. Ὅμως ἐξηκολούθει νὰ πνέη εἰσέτι ἄνεμος θάλασσιος ὄξυς, φέρων τὰ ἀφρίζοντα κύματα πρὸς τὸν αἰγιαλόν, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἡ ἀφρίζουσα βραχία.

Περίλυποι οἱ δυστυχεῖς περητῆρουν τὴν κυκλινομένην θάλασσαν, ὅτε ὁ μαῦρος αἰφνιδίως ἐφροῖζε κραυγὴν·

— Νὰ πάλιν ἡ καταρκεμένη σκούρα.

Πραγματικῶς ἦτο τὸ πειρατικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον πρὸς αὐτοὺς ἔπλεε, καὶ ἐκ τοῦ καταστρώματος τοῦ ὁποίου εἶχε περκατηρηθῆ τὸ ναυάγιον τοῦ βρικόου.

— Τρέξτε νὰ φύγωμεν εἰς τὴν ξηράν, εἶπεν ὁ μάγειρος, ἔχομεν ἀκόμη τὴν μικρὰν λέμβον.

— Εἶνε ἀνωφελές, εἶπεν ὁ ναυκλῆρος, σείων τὴν κεφαλὴν. Ἐὰν ἡ μεγάλη λέμβος δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ διὰ τῆς βραχίαις, ἡμεῖς ἀναμφιβόλως δὲν θὰ τὸ καταρθώσωμεν. Ἐκτὸς τούτου ὁ πειρατὴς πλέει πολὺ ταχέως καὶ δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποφύγωμεν.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμι τῆς γνώμης νὰ δοκιμάσωμεν μὴπως σωθῶμεν, εἶπεν ὁ μαῦρος. Δὲν εἶνε χειρότερον νὰ πνιγῶμεν, παρὰ ζωντανοὶ νὰ πέσωμεν εἰς τὰ χέρια αὐτῶν τῶν διαβόλων, οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς σφάζωσι.

— Διατί θὰ μᾶς θανατώσῃ, ἀροῦ δὲν θὰ τοῦ ἀντισταθῶμεν, τὸ δὲ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν του;

— Τότε θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὑπερητήσωμεν. Τόσα πολλὰ κκουργήματα ἔχω ἀκούσει δι' αὐτόν, ὥστε ἀμφιβόλως, ἂν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγωμεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὑπερητήσω κκουρῶρον, ἐτονθόρουζεν ὁ γηραιὸς Ὀλλανδός. Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ὑπῆρξα τίμιος ναύτης, καὶ τίμιος θέλω νὰ μείνω.

— Τότε φύγε!

— Εἶνε ἀδύνατον. Οἱ πειραταὶ θὰ μᾶς συλλάβωσι μετὰ μεγάλης εὐκολίας, διότι γνωρίζουσι καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὴν τὴν ἔρημον παραλίαν. Βλέπετε, Ἀντώνιε, εἶνε εἰς τὸν δρόμον!

Πράγματι ἐκ τῆς σκούρας, ἣτις δὲν εἶχε χωρήσει πολὺ, ὡς γνωρίζουσα καλλιπῆς τὰ ἀβυθῆ ταῦτα τῆς θαλάσσης μέρη, ἀπέπλεον δύο μεγάλα καὶ κελῶς ὀπλισμέναι λέμβοι, ταχέως πλησιάζουσαι πρὸς τὸ ναυάγιον.

— Ἐ! ἐκραύγασεν ὁ διοικῶν τὴν πρῶτην λέμβον εἰς γαλλικὴν καὶ ἀκολούθως εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Τί πλοῖον εἶνε αὐτό;

— Γερμανικὸν πλοῖον *Oorania* ναυαγήσαν. Ὁ πλοίαρχος μετὰ εἴς ναυτῶν ζητῶν νὰ ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν ἐπνίγη ἀπήνητησεν ὁ ναυκλῆρος ἀγγλιστί.

— Τί ἔχετε φορτωμένον;

— Διάφορα ὑφάσματα μάλλινα, λινὰ καὶ μεταξωτά. Μέρος τοῦ φορτίου ἐβλάβη ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

— Δὲν πειράζει! Δυναμέθη καὶ αὐτὰ νὰ τὰ χρειασθῶμεν.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ βλάψετε δυστυχεῖς ναυγούς.

— Ἄν βέβαια δειχθῆτε φρόνιμοι, τί-

ποτα δὲν θὰ πᾶθετε ὁ πλοίαρχος Λαφίττης εἶνε ἄνθρωπος, ὅστις δέχεται ἀπὸ ὁμιλίαν.

Οἱ πειραταὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ναυαγίου, καὶ ἠνοιξαν τὴν ἀποθήκην τῶν ἐμπορευμάτων. Οἱ ναυαγοὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τινος λέμβου καὶ ἐφέθησαν πρὸς τὴν σκούρα, πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδὲν ἐπετράπη νὰ λάβωσιν ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων πραγμάτων των. Μόνον τὰ ἐνδύματα ἄτινα ἐφόρουσ ἀφῆσαν αὐτοῖς.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς σκούρας τοὺς ὑπεδέχθη ὁ πλοίαρχος Λαφίττης. Ὁ διαβόητος οὗτος πειρατὴς, ὁ τρόμος τότε τῆς Μεξικανικῆς θαλάσσης, ἦτο ἀνὴρ ὑψηλός, ἠλικίαις τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν καὶ ἔχων τὴν ὄψιν ἀγρίαν, διότι ἐν μέσω πσομελαίνης κόμης καὶ γενειάδος ἔλαμπον φρικωδῶς δύο ὀφθαλμοὶ λυγροί. Ἐφύρει εἶδος στολῆς ναυτικῆς. Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἐκρέματο βραχιεὶς τις σπῆθη, καὶ ἐπὶ τῆς ζώνης ὑπῆρχε βεβυθισμένον πιστόλιον. Εἰς γλῶσσαν ἀγγλικὴν ἤρχισε νὰ ἀνακοίνη τὸ πλήρωμα τῆς *Oorania*. Ὁ ναυκλῆρος διηγήθη αὐτῷ πᾶν ὅσα εἶπε καὶ εἰς τὸν διοικητὴν τῆς λέμβου, περκακλῶν αὐτὸν νὰ μὴ τοὺς καταστρέψῃ.

— Οὐδὲν συμφέρον ἔχω νὰ σᾶς βλάψω, ἀμὲν θελήσητε νὰ μὲ ὑπακούσητε, εἶπεν ὁ πειρατὴς.

— Τί ἐνοεῖτε μὲ τούτο πλοίαρχε;

— Ἐνοῶ ὅτι, ὅστις δὲν εἶνε μαζύ μου, εἶνε ἐχθρὸς μου.

— Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν ἀντεστάθημεν.

— Ὅχι, ἀλλὰ δύνασθε ἀκολούθως νὰ κκουρητήσητε ἐναντίον μου ἐνώπιον κανονοῦ ναυτοδικαίου. Θέλετε νὰ λάβετε ὑπερησίαν εἰς τὴν σκούρα μας; τότε εἰσθε φίλοι μας πρὸς τοῦτο ὑποχρεούσθε νὰ ὑπερητήσητε ἐπὶ δύο ἔτη. Μετὰ πρέλειυσιν τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος θὰ σᾶς ἀφήσω. Θὰ ἔχετε λάβει τότε μέρος εἰς τὰ κκουργήματά μας, καὶ γνωρίζω τότε, ὅτι δὲν εἶνε φόβος νὰ μὲ προδώσετε. Λοιπὸν δέχεσθε αὐτὰς τὰς προτάσεις μου;

Ὁ γέρον Ὀλλανδὸς σεῖσας σκεπτικῶς τὴν κεφαλὴν ἀπήνητησεν:

— Οὐδέποτε... εἶμι τίμιος ναύτης καὶ χριστιανός!

— Κατεβῆτε τὴν σανίδα! ἐκραύγασεν ὁ Λαφίττης.

Σχνίς τις κατεβιβάσθη ὀλίγους τινας πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

— Δέστε τὰς χεῖρας τοῦ τρελλοῦ τούτου ὀπισθάρχωνος καὶ βάλτε τον εἰς τὴν σανίδα. Ἐ, Βιργίνιε!

Μακρὸς τις γίγας ἐνεφάνισθη.

— Εἶνε γεμάτο τὸ πιστόλι σου;

— Ναι, κκαπετάνε!

— Θέσε το εἰς τὸ αὐτὶ αὐτοῦ τοῦ βλακός!

Ὁ μαῦρος ἐπράξεν ὅ,τι διετάχθη.

— Λοιπὸν θέλετε νὰ περκαδεχθῆτε τὴν πρότασίν μου; ἤρωτησεν ὁ Λαφίττης.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ γηραιὸς Ὀλλανδός μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν θέλω. Ἐζῆσα ὡς τίμιος ναύτης, καὶ τίμιος θέλω νὰ ἀπθάνω καταρκεμένοι νὰ ἦσθε κκουρῶροι!

Θεὸς μου, εἰς χεῖρας σου περκαδίδω τὸ πνεῦμά μου...

— Πῦρ! ἐκραύγασεν ὁ Λαφίττης.

Ὁ μαῦρος ἐπυροβόλησεν, ἡ δὲ τόσον πλησίον βληθεῖσα σφαιρα συνέτριψε τὸ κρανίον τοῦ γενναίου αὐτοῦ. Νεκρὸς κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Λοιπὸν καὶ οἱ ἄλλοι! ἐκραύγασεν ὁ πειρατὴς.

Ἀπαντες οἱ ναῦται κατὰ σειράν καὶ τελευταῖος ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ μάγειρος ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς σανίδος. Οὐδεὶς εἶχε τὴν γενναϊότητα τοῦ Ὀλλανδοῦ. Ὅπως σωθῶσιν, ἐδέχθησαν νὰ ὑπερητήσωσιν ἐν τῇ συμμορίᾳ.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Τοβία. Ὁ πτωχὸς ναυτοπαις ἐνεθυμήθη τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς του, νὰ μὴ περκακλήνῃ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς. Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ εἰπῇ καὶ ὄχι, ἀλλά:

— Κύριε, εἶπεν, εἶμαι ἀκόμη τόσον μικρὸς καὶ δὲν γνωρίζω τὸν κόσμον. Λάβετε τὴν κλωσύνην νὰ μοῦ δώσετε προθεσμίαν νὰ σκεφθῶ!

Οἱ πειραταὶ ἐγέλασαν.

— Προθεσμίαν, ἐκραύγασεν εἰς, ὅστις ἐφάνετο ὡς ὑπερηγός. Ναι, προθεσμίαν, μισοῦ λεπτοῦ τῆς ὥρας, μάγκα!

— Ὅχι, Δορβίλλη, εἶπεν ὁ Λαφίττης, ἀφήστε τὸν μικρὸν τοῦ δίδω τὴν ζητηθεῖσαν προθεσμίαν. Παιδιά, σηκώστε τὴν σανίδα.

Ἀκολούθως ἐψιθύρισε λέξεις τινας εἰς τὰ οὖς τοῦ ὑπερηγού του. Ὁ Τοβίας τὸ περητῆρησεν, οὐδὲν ὅμως κκακὸν ὑποπεύθη, ἀλλὰ ἐχάρη, ὅτι πρὸς τὸ πρὸν ἔσωσε τὴν ζωὴν του, χωρὶς νὰ ἐπιβάρυνῃ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ διὰ τινος ἀμαρτήματος.

Εἰς τὸν πλοίαρχον τῶν πειρατῶν ἐφάνετο ὅτι τὰ ὕδατα τῶν πρὸ τῆς Λουσιανίαις νήσων ἦσαν ἐντελῶς γνωστά. Ἡ σκούρα ἔπλευσε δύο εἰσέτι θάλασσα μίλια πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐκεῖ, ὀπισθεν μικρᾶς τινος νήσου, εὔρεθῆσιν ἀσφελῆ, ὅπως ἀγκυροβολήσῃ. Ἐνταῦθα ἔπρεπε νὰ ἀποβιβασθῇ διὰ λέμβου τὸ πολυτίμον τοῦ ναυαγίου φορτίον, διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τοῦ ὁποίου ἐχρειάζοντο πολλοὶ ἡμέραι.

Καὶ ὁ Τοβίας μετὰ τῶν ἄλλων ἠναγκάσθη νὰ ἐργασθῇ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν. Δὲν τὸν μετεχειρίσθησαν δὲ κκακῶς, ἀλλὰ τῷ ἐδόθη τροφή καὶ οἶνος.

(Ἐκτετατὸ τέλος).

BIBLIOTHEKHN «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ δεύτερος τόμος τῆς Β βιβλιοθήκης, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλον (σελ. 160), καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτικῷ. Ἀποστέλλεται δὲ τῷ αἰτησόντι ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀνταποκριτῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

ΑΘΗΝΗ·Ι—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3